

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 10Co/123/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8113225947
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 01. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marek Kohút
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2017:8113225947.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mareka Kohúta a sudcov JUDr. Petra Šama a JUDr. Jozefa Škraba, v právnej veci navrhovateľa: Š. E., H.. XX.X.XXXX, R. C. X. Ú. F., zastúpeného Mgr. Paulínou Naništovou, advokátkou, Prešov, Sládkovičova 8, proti osobe, ktorá je podľa návrhu povinná platiť výživné (odporkyni): P. Š. E., Q.. H., H.. XX.XX.XXXX, C. XXX XX F. - Č. F. XX, o určenie výživného pre plnoleté dieťa, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 8C/212/2013-385 zo dňa 6.9.2016, jednohlasne takto

r o z h o d o l :

P o t v r d z u j e rozsudok súdu prvej inštancie.

Žiaden z účastníkov n e m á nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) návrh zamietol a zároveň vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

2. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že navrhovateľ sa návrhom podaným na tamojšom súde dňa 6.9.2013 domáhal, aby súd zaviazal odporkyňu povinnosťou prispievať na jeho výživu sumou 250,- eur mesačne počnúc od septembra 2011 do budúca.

3. Súd prvej inštancie o tomto návrhu rozhodol rozsudkom č. k. 8C/212/2013-180 zo dňa 9.1.2015 tak, že zaviazal odporkyňu prispievať na výživu navrhovateľa sumou 70,- eur mesačne, počnúc právoplatnosťou tohto rozsudku a zároveň druhým výrokom svojho rozsudku vyslovil, že dlžné výživné za obdobie od 6.9.2013 do 31.1.2015 v sume 336,25 eur, sa povoľuje odporkyni splácať v splátkach po 25,- eur mesačne spolu s bežným výživným pod následkom straty výhody splátok. V prevyšujúcej časti návrh zamietol a navrhovateľovi náhradu trov konania nepriznal.

4. Krajský súd v Prešove na odvolanie navrhovateľa, ale aj odporkyne, uznesením zo dňa 10.6.2015 č. k. 9Co/104/2015-218 zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vrátil mu vec na ďalšie konanie. Odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil najmä tým, že právo na výživné od povinného (okrem práva maloletých detí na výživné), musí byť v súlade s dobrými mravmi. Správanie navrhovateľa voči odporkyni, v podstate preukázané svedeckými výpoveďami, ale aj priznaním samotného navrhovateľa, sa zásadne vymyká z rámca spoločensky žiaduceho sa správania dieťaťa k rodičovi. Dôkazom neprijateľnosti takéhoto správania sa navrhovateľa je skutočnosť, že bol uznaný, hoci zatiaľ neprávoplatne, za spáchania viacerých priestupkov proti občianskemu spolunažívaniu a poškodzovaniu majetku vo vzťahu voči odporkyni. Dôvody, ktoré v doterajšom priebehu konania uvádzal navrhovateľ na zdôvodnenie svojho správania sa voči odporkyni, nemôžu anulovať dôsledky jeho správania sa k odporkyni, ktoré nie je možné označiť inak, ako spoločensky neprijateľné.

5. Súd prvej inštancie aplikujúc ustanovenia §§ 43 ods. 2, 62 ods. 1, 2, 4, 5, 75 a 77 ods. 1, všetko zákona číslo 36/2005 Z. z. o rodine a o zmení a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZR“) mal za preukázané, že príjem odporkyne predstavuje 617,31 eur mesačne, ako aj to, že táto má vyživovaciu povinnosť voči plnoletej E., s ktorou žije v spoločnej domácnosti. Nástupom navrhovateľa na vysokoškolské štúdium sa nepochybne podľa súdu prvej inštancie, zvýšili jeho náklady, ktoré súvisia s cestovaním, ošatením, štúdiom a s kultúrnym, spoločenským vyžitím. Výdavky navrhovateľa, okrem výživného zo strany odporkyne, sú čiastočne kryté aj súdom určeným výživným zo strany jeho otca. Zvýšené náklady navrhovateľovi v súvislosti s jeho štúdiom čiastočne kompenzuje aj sociálne štipendium, ktoré poberá. Odporkyňa v prospech navrhovateľa poukazuje aj prídavok na dieťa, t. j. sociálnu dávku, ktorá je nepochybne jej osobným nárokom v sume 23,51 eur mesačne.

6. Podľa súdu prvej inštancie je potrebné konštatovať, že právoplatným rozhodnutím Okresného úradu Prešov z 27.1.2015 bol navrhovateľ právoplatne (3.3.2015) uznaný vinným zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu voči svojej matke v tom zmysle, že sa hrubo správal k svojej matke, adresoval jej neprístojné vety a urážky, oplul ju a smerom na ňu nastriekal slzotvorný plyn, pričom mu bola uložená pokuta vo výške 50,- eur. Podrobne skúmaniu nároku navrhovateľa na určenie výživného z hľadiska dobrých mravov, dospel súd prvej inštancie k záveru, že vzťahy medzi účastníkmi konania sú hlboko a vážne narušené. Správanie navrhovateľa voči odporkyni, je podľa súdu prvej inštancie vysoko neštandardné, absentujúce prirodzený rešpekt a úctu, ktorá má existovať na strane detí voči rodičom. Správanie sa navrhovateľa voči odporkyni - vlastnej matke, je podľa súdu prvej inštancie v príkrom rozpore s dobrými mravmi a dosahuje intenzitu, v žiadnom prípade neprípustnú pri správaní sa dieťaťa (plnoletého) k svojmu rodičovi. Argumenty - vysvetlenia navrhovateľa k osloveniu „,“, k oplutiu matky, k hádzaniu petárd kvôli znepríjemňovaniu života matke, poškodeniu bránky a vulgárne vyjadrovanie sa na adresu matky, sú len ťažko vysvetliteľné a súd prvej inštancie hodnotil toto správanie dieťaťa - plnoletého syna voči matke, vysoko negatívne. Napriek tvrdeniu navrhovateľa o prísnej výchove zo strany matky, jeho aj priestupkovo zdokumentovanie správania, predstavuje taký exces zo správania sa dieťaťa k svojmu rodičovi, že priznanie výživného, čo i len v minimálnej výške, by bolo podľa súdu prvej inštancie v rozpore s dobrými mravmi a úplne by negovalo § 43 ods. 2 prvá veta ZR, teda že dieťa je povinné svojim rodičom prejavovať primeranú úctu a rešpektovať ich. Tvrdenie navrhovateľa, že k vyššie opísanému správaniu k odporkyni - matke nedochádzalo je podľa súdu prvej inštancie vyvrátené, ako svedeckými výpoveďami, tak najmä právoplatným rozhodnutím Okresného úradu S. o spáchaní priestupku proti občianskemu spolunažívaniu voči svojej matke. Navyše, od 23.6.2016 do 9.1.2017 mal navrhovateľ prerušené štúdium, teda jeho náklady spojené so štúdiom minimálne v tomto období, absentujú.

7. Podľa názoru súdu prvej inštancie, nebolo potrebné vykonať ďalšie dokazovanie opätovným výsluchom svedkyne E. E. - sestry navrhovateľa, rovnako ako svedkyne Z. H., nakoľko bolo v predmetnej veci vykonané rozsiahle dokazovanie a bezhraničné dokazovanie by bolo v rozpore s princípom procesnej ekonomie a zásadou hospodárnosti konania.

8. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol v zmysle § 52 zákona č. 161/2015 Z. z. Civilný mimosporový poriadok.

9. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie včas navrhovateľ, keď navrhol, aby odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na určenie výšky výživného od podania návrhu, t. j. od roku 2013. Podľa odvolateľa, sa súd prvej inštancie oprel o výpovede svedkov, ktorí na súdoch v rôznych konaniach dokázateľne klamali, a to matky navrhovateľa a jej druhá L. H.. Ďalej vo svojom odvolaní navrhovateľ bližšie poukázal na neveru odporkyne - svojej matky so svedkom L. H. a z toho vyplývajúce porušenie § 18 Zákona o rodine, ako aj na to, L. H. v minulosti viackrát klamlivo poprel svoj bližší citový vzťah k odporkyni, rovnako ako aj to, že odporkyňa zhodne, a to klamlivo, poprela svoj bližší vzťah k L. H.. Nesúhlasil so záverom súdu prvej inštancie, že počas doby prerušenia štúdia od 23.6.2016 do 9.1.2017, náklady súvisiace so štúdiom absentujú, keď dôvod, že mal na pol roka prerušené štúdium, nie je akceptovateľným na to, aby mal vplyv na určenie výživného. Navrhovateľ v ďalšom vo svojom odvolaní poukázal na údajne nesprávne zistený skutkový stav správania sa matky k nemu, kde naopak to bola odporkyňa, ktorá mu mala celý život nadávať, v detstve ho biť a určiť jeho, aj sestru k nadávkam a k násilnostiam a k zlomyseľnostiam k otcovi, ako aj k iným ľuďom. Okrem iného ho mala odporkyňa vyhodiť z domu a zničiť tým jeho vzťah k babke a k sestre. Navrhovateľ ďalej poukázal na údajné pohŕdavé oslovovanie zo strany matky, ako aj na to, že od nej odišiel preto, že mu zakázala rozprávať

sa s otcom a nedovolila mu, aby sa venoval matematike. Podľa navrhovateľa konajúci sudca prvej inštancie ignoroval jeho poukazovanie na týranie dieťaťa týkajúce sa správania odporkyne k nemu. Týranie malo spočívať vo vyhrážkach matky, že zariadi, že navrhovateľ neskončí školu a štvanie sestry proti nemu, čo malo vytvoriť také patologické prostredie, ktoré sestru navrhovateľa dohnalo k tomu, aby uvažovala o samovražde, o čom predložil kópiu jej denníka. Už len to je podľa navrhovateľa signálom, že v rodine dochádzalo k týraniu. K týraniu podľa odvolateľa dochádza aj v súčasnosti, a to tým, že matka ho izoluje od sestry a od starej mamy, pričom sestra s ním od začiatku roka 2013 prerušila všetky kontakty a po rozhodnutí navrhovateľa ísť bývať k otcovi, začala stará matka útočiť agresívnymi listami, v ktorých podľa navrhovateľa vylieva svoju ničím nepodloženú nenávisť, na neho a na otca. Navrhovateľ uviedol, že toto matkine agresívne správanie voči nemu mu poškodilo psychické zdravie, ako to vyplýva z vyšetrenia Z. C.R. C. z roku 2011. Podľa navrhovateľa nie je pravdivé tvrdenie, že jeho správanie voči odporkyni je vysoko neštandardné, absentujúce prirodzený rešpekt a úctu, ktorá má existovať na strane detí voči rodičom, keď podľa navrhovateľa žiaľ neexistujú žiadne podmienky na prípadné vyjadrenie úcty a rešpektu z jeho strany, a preto ani pri najlepšej vóli nemôže dokázať, že by úctu a rešpekt nemal, alebo mal. Skôr má z matky strach a desivé spomienky na detstvo, snahu sa jej zďaleka vyhnúť a záujem nikdy viac na nej nebyť znovu ekonomicky, ani psychicky závislý. Ako ďalší dôvod pre svoje odvolanie navrhovateľ uviedol zásadné výhrady k rozhodnutiu o priestupku, keď podľa jeho tvrdenia mu nebolo umožnené sa odvolať a úradníčka na priestupkovom konaní si vymyslela motív navrhovateľa poškodiť bránku. V ďalšom navrhovateľ podrobne rozobral svoju obranu v rámci priestupkového konania, ako aj to, že úradníčka, ktorá údajný priestupok navrhovateľa prejednávala, odobrila fyzické a psychické násilie na deťoch. Záverom vo svojom odvolaní navrhovateľ poukázal na nesprávne zhodnotenie jeho vzťahu k matke - navrhovateľke, keď naopak, podľa odvolateľa matka k nemu nebola prísna, napríklad na jeho vzdelaní jej vôbec nezáležalo, ale bola násilníčka a despotická, týrala jeho aj sestru a manipulovala aj so starou matkou. Uvedené, podľa navrhovateľa, má za následok jeho negatívny vzťah k nej, keď naopak k nej nie je agresívny, ale sa jej zďaleka vyhýba. Aj keby boli obvinenia z priestupkov pravdivé, takéto správanie by mohlo byť iba reakciou na zlý vzťah odporkyne k navrhovateľovi. Okrem toho podľa svojho vyjadrenia, nie je navrhovateľ žiaden asociálny človek, voči ktorému sa z morálnych dôvodov nepriznáva výživné od rodičov. Podľa svojho vyjadrenia, sa učil dobre, nestretával sa so zlou partiou, študuje perspektívny odbor, nebral drogy, ani nefajčil, nepije žiaden alkohol, kandidoval do samosprávy a do Národnej rady SR a nemá v zázname zapísané žiadne iné priestupky, okrem tých voči matke. Záverom odvolateľ poukázal na zásadné výhrady k správaniu sa sudcu (zrejme prvej inštancie), ktorý sa mal podľa tvrdenia navrhovateľa pohoršovať nad tým, že predložil kvantitatívne veľa dôkazov, ako aj vyjadriť sa, že pravdepodobnosť u navrhovateľa spáchania trestného činu, keď už má zapísané priestupky, čím mal navrhovateľa uraziť. Podľa navrhovateľa, sudca rozhodnutie písal veľmi implicitne, čo mu veľmi sťažilo sa mu v ňom orientovať a takisto natiahlo aj dĺžku odvolania, ako aj to, že nebol vyzvaný, aby predniesol záverečnú reč, keď to, čo sa v zápisnici nazýva záverečnou rečou, navrhovateľ hovoril podľa svojho vyjadrenia, už na začiatku pojednávania.

10. Vo svojom doplnení odvolania podaného navrhovateľom prostredníctvom jeho právnej zástupkyne, tento uviedol, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, pričom vec po právnej stránke nesprávne posúdil a zároveň nesprávne zistil skutočný stav veci. Navrhovateľ sa domnieval, že súd prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania postupoval jednostranne, nevzal do úvahy skutočnosti, ktoré uvádzal počas konania, resp. ktoré podrobne opísal vo svojom odvolaní.

11. Aj napriek existencii právoplatných rozhodnutí Okresného úradu Prešov o spáchaní priestupkov proti občianskemu spolunažívaniu, je podľa navrhovateľa potrebné zdôrazniť, že jeho správanie sa nebolo svojvoľné a bolo len reakciou na správanie sa matky voči navrhovateľovi ako synovi. Skutočnosť, že samá navrhovateľka uviedla, že navrhovateľ sa odsťahoval do vedľajšieho bytu, pretože sa s ním nedalo vydržať, podľa odvolateľa potvrdzuje, že ako rodič dôsledne nevedla navrhovateľa k tomu, resp. neprispela k tomu, aby sa zlepšili ich vzájomné vzťahy. Je predovšetkým v záujme odporkyne ako matky, snažiť sa vybudovať vzťah matka - syn. Navrhovateľ zároveň nemôže znášať zákonné dôsledky rozvodu svojich rodičov, čo nepochybne malo na neho vplyv a za týchto okolností nemožno požadovať výraznú zmenu jeho postoja voči odporkyni, ani po dosiahnutí plnoletosti, keďže neexistoval medzi nimi blízky citový vzťah. Aj napriek tomu navrhovateľ mal záujem o nápravu tohto stavu, ak chcel obnoviť ich vzájomný vzťah, čo však matka odmietla. Takto nesprávne zistený skutočný stav mal podľa navrhovateľa vo svojom dôsledku za následok nesprávne právne posúdenie veci zo strany súdu prvej inštancie. V zmysle ústavnej judikatúry, dôvodom pre postup podľa § 75 Zákona o rodine, nemôže

byť akékoľvek nevhodné správanie sa dieťaťa voči výživou povinnému rodičovi, ale len také nevhodné správanie, ktoré z hľadiska nazerania spoločenských vzťahov, je úplne neprijateľné vo vzťahu medzi dieťaťom a jeho rodičom. Muselo by teda ísť o natoľko nevhodné a závadné správanie sa, kedy by dieťa v určitom rozsahu, či s určitou intenzitou, prejavovalo neúctu k tomuto rodičovi, bolo k nemu vulgárne, resp. správalo sa takým spôsobom, ktorý je úplne spoločensky nezlučiteľný. V konaní by však muselo byť zároveň jednoznačne vylúčené, že negatívne správanie sa dieťaťa nie je dôsledkom konania tohto rodiča. V posudzovanej veci nebola podľa odvolateľa vylúčená možnosť, že správanie sa navrhovateľa je dôsledkom správania sa a konania matky vo vzťahu k synovi a preto vyživovacia povinnosť matky voči navrhovateľovi trvá i naďalej. Je podľa navrhovateľa potrebné zdôrazniť, že tento bol v podstate od útleho detstva svedkom konfliktov jeho rodičov, bol neustále vystavovaný tlaku rodičov, aby sa priklonil k jednému, alebo k druhému a už v tomto veku sa za danej situácie formuloval jeho vzťah k rodičom. Postoje vytvárané v tomto veku predurčovali postoje navrhovateľa v tínedžerskom veku, resp. v dospelosti, pričom zvážením týchto rozhodujúcich okolností pre formovanie osobností navrhovateľa, nemožno vyvodiť záver o jeho postoji, ktorý by bol v rozpore s dobrými mravmi. Súd prvej inštancie podľa navrhovateľa nezvážil, že tento od detstva nesie hlbokú traumu z narušenia vzťahov medzi rodičmi navzájom a vzťahov rodičov k deťom. S poukazom na vyššie uvedené preto navrhovateľ v rámci svojho odvolacieho petitu žiadal zmeniť, alternatívne zrušiť rozsudok súdu prvej inštancie s tým, že si navrhol zároveň uplatniť náhradu trov konania, vrátane trov odvolacieho konania.

12. Odporkyňa vo svojom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa považovala rozhodnutie súdu prvej inštancie za správne, vydané na základe dostatočne zisteného skutkového stavu a vychádzajúc zo správneho právneho posúdenia veci. Odvolanie navrhovateľa, ktoré podal prostredníctvom svojej právnej zástupkyne, síce podľa odporkyne obsahuje vymenovanie zákonných dôvodov pre podanie odvolania, avšak tieto nijako nekonkretizujú na túto právnu vec a rozhodnutie súdu v tomto konaní. Nie je zrejmé, čo konkrétne rozhodnutiu a postupu súdu prvej inštancie vytyka. Toto odvolanie považovala odporkyňa za veľmi všeobecné, až neurčité, na základe ktorého nie je možné zistiť, čo konkrétne navrhovateľ súdu prvej inštancie vytyka a v čom konkrétne bol podľa neho postup a rozhodnutie súdu nesprávne. Ohľadom tej časti odvolania, ktoré navrhovateľ podal osobne, toto považovala odporkyňa z podstatnej časti za infantilné výmysly a zvyšok tvorili účelové prekrútené polopravdy, vykonštruované za účelom vyvolať ďalšie spory a prietahy v nich. Pre rozhodnutie odvolacieho súdu ich považovala za bezpredmetné, avšak dovolila si poukázať na skutočnosť, že aj toto odvolanie navrhovateľa samo o sebe potvrdzuje správnosť záverov súdu prvej inštancie vo veci samej, a to najmä pokiaľ ide o jeho závery v tom smere, že správanie sa navrhovateľa k nej, je v príkrom rozpore s dobrými mravmi a dosahuje intenzitu, v žiadnom prípade nepripustnú pri správaní sa dieťaťa k svojmu rodičovi. Vzhľadom na uvedené navrhla odporkyňa, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správne.

13. Prijatím zákona č. 160/2015 Z. z. z 21.5.2015 - Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), účinného od 1.7.2016, došlo k zrušeniu Občianskeho súdneho poriadku, pričom podľa prechodných ustanovení, nový zákon (CSP), platí aj na konania začaté pred dňom jeho účinnosti, keď právne účinky úkonov, ktoré v konaní dovtedy nastali, zostávajú zachované.

14. Občiansky súdny poriadok bol nahradený zhora uvedeným Civilným sporovým poriadkom a tiež aj zákonom č. 161/2015 Z. z. - Civilným mimosporovým poriadkom (ďalej len „CMP“), keď podľa tohto zákona súdy prejednávajú a rozhodujú veci ustanovené v tomto zákone (§ 1). Na konania podľa tohto zákona (CMP) sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Na účely tohto zákona sa pojmy žaloba, strana a spor, vykladajú ako návrh na začatie konania, účastník konania (ďalej len „účastník“) a konanie podľa tohto zákona, ak z povahy veci nevyplýva inak (§ 2 ods. 1 a 2 CMP).

15. Podľa ustanovenia § 156 CMP, účastníkom konania vo veciach výživného plnoletých osôb, sú navrhovateľ a osoba, ktorá je podľa návrhu povinná platiť výživné.

16. Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, ak tento zákon (CMP), neustanovuje inak (§ 52 CMP).

17. Krajský súd v Prešove ako odvolací súd (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané účastníkom konania - navrhovateľom v zákonom stanovenej lehote a spĺňa náležitosti odvolania, viazaný rozsahom

a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP) a skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 383 CSP), prejednal vec bez nariadenia pojednávania (§ 378 a § 219 CSP) s verným vyhlásením rozsudku a po prejednaní veci dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je potrebné podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP, potvrdiť ako vecne správne, keď odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné. Keďže odvolací súd dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v celosti, nakoľko ako taký bol napadnutý odvolaním navrhovateľa je správny a dostatočne odôvodnený, nepovažuje vo svojom rozhodnutí za nutné v súlade s ustanovením § 387 ods. 2 CSP, opakovať tie isté podstatné dôvody, ktoré sú obsiahnuté v rozhodnutí súdu prvej inštancie, vrátane citácie ustanovení právnych predpisov vzťahujúcich sa na tento prípad. Na dôvažok odvolací súd s ohľadom na odvolacie dôvody uvádza nasledovné:

18. Navrhovateľ v podanom odvolaní obsahlo poukazuje na vady priestupkových konaní, najmä u toho, v ktorom bol právoplatne uznaným vinným zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) Zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch vo vzťahu k odporkyni, a to najmä tým, že matke neslušne nadával, oslovoval ju okrem iného „,, napádal ju, aby vrátila diplom, resp. aby si „umyla zuby“ a dokonca ju aj oplľul a smerom k nej nastriekal szotvorný plyn, čím úmyselne hrubým spôsobom narušil občianske spolunažívanie vo vzťahu k osobe, ktorá je podľa neho povinná platiť výživné, je podľa odvolacieho súdu potrebné poukázať na poslednú vetu ustanovenia § 193 CSP (predtým obdobne § 135 ods. 2 O.s.p.), podľa ktorej je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok, alebo iný správny delikt postihnuteľný podľa osobitného predpisu a o tom, kto ich spáchal, ako aj rozhodnutím o osobnom stave, vzniku alebo zániku spoločnosti. Vzhľadom na uvedené je preto potrebné podľa názoru odvolacieho súdu považovať tieto rozhodnutia správneho orgánu za záväzné aj v tejto veci a z týchto rozhodnutí pri posudzovaní, či sa navrhovateľ dopustil voči odporkyni konania v rozpore s dobrými mravmi, vychádzať ako podstatnými pre posúdenie tejto prejudiciálnej otázky vo vzťahu, či možno v zmysle § 75 ods. 2 Zákona o rodine priznať navrhovateľovi ako oprávnenej osobe vo vzťahu k odporkyni ako výživou povinnej osobe, takého výživné, t. j., či takého priznanie nie je v rozpore s dobrými mravmi.

19. V súlade s vyššie uvedeným túto prejudicialitu možno vo všeobecnosti (v jej podstate) chápať ako kauzálny vzťah medzi dvoma subjektívnymi právami, ktoré sú navzájom podmienené. Svoje miesto tak, ako je tomu aj v prejednávanej veci, nachádza predovšetkým v prípadoch, kedy právoplatným rozhodnutím vo veci sa vyriešila otázka, ktorá má v zásade význam pre ďalší spor, nakoľko od jej posúdenia závisí rozhodnutie v tejto veci. Jej vznik predpokladá, že určitý právny vzťah sa stal predmetom procesu, pričom právny vzťah, o ktorom bolo právoplatne rozhodnuté (priestupok spáchaný navrhovateľom vo vzťahu k odporkyni zavinený úmyselným konaním v rozpore s dobrými mravmi), musí súd pri rozhodovaní o inej veci (navrhovateľom požadovanom výživnom vo vzťahu k odporkyni ako výživou povinnej osobe), posudzovať len tak, ako sa stalo v právoplatnom rozhodnutí (o priestupku). V prejednanom prípade, v ktorom sa už v minulosti vyskytla otázka, či navrhovateľ sa dopustil konania vo vzťahu k odporkyni v rozpore s dobrými mravmi a s elementárnymi zásadami občianskeho spolužitia a jej vyriešenie je podstatné pre rozhodnutie vo veci určenia výživného pre navrhovateľa, keď § 75 ods. 2 Zákona o rodine explicitne vylučuje možnosť priznať výživné pre rozpor s dobrými mravmi, už rozhodol na to príslušný orgán (Obvodný úrad Prešov), a to bez ohľadu na skutočnosť, či rozhodnutie inicioval konajúci súd, alebo nie v zmysle § 193 CSP (predtým § 135 ods. 2 O.s.p.) a súd musí z tohto rozhodnutia na to príslušného orgánu, vychádzať. Citované ustanovenie ukladá súdu povinnosť rešpektovať určité skutočnosti ako prejudiciálne, bez možnosti alternatívneho posúdenia danej otázky procesne konajúcim súdom. V teoretickoprávnej rovine môžeme hovoriť o tzv. negatívnom vymedzení predbežných otázok. Vo vyššie uvedenom paragrafe (CSP, predtým O.s.p.) zákonodarca stanovuje, ktoré otázky súd nemôže sám predbežne riešiť, ale je viazaný rozhodnutím vydaným súdom, alebo iným orgánom. Výpočet prípadov uvedených v § 193 CSP (predtým § 135 ods. 1 O.s.p.), je právnou teóriou považovaný za taxatívny. V zmysle vyššie uvedených ustanovení je súd okrem iného viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný priestupok, alebo iný správny delikt postihnuteľný podľa osobitného predpisu, a o tom, kto ich spáchal. Z uvedeného vyplýva, že pre civilný súd je záväzný výrok o tom, či bol spáchaný priestupok, alebo správny delikt a kto je páchatelom. Viazanosť súdu vyššie uvedenými rozhodnutiami však predpokladá právoplatnosť týchto rozhodnutí, ako tomu bolo aj v prejednávanej veci. Z teoretickoprávneho hľadiska viazanosť súdu rozhodnutím iných orgánov vychádza z ustanovenia § 205 CSP (predtým § 134 O.s.p.), v zmysle ktorého listiny vydané orgánmi verejnej moci v medziach ich právomoci, ako aj listiny, ktoré sú osobitným predpisom vyhlásené za verejné, potvrdzujú pravdivosť toho, čo sa v nich osvedčuje alebo potvrdzuje (ak nie je dokázaný opak). V zmysle uvedeného sa teda rozhodnutia štátnych orgánov vydané v medziach ich právomocí, považujú za verejné listiny, ktorých

právo sa zo zákona predpokladá, pričom pri preskúmaní týchto listín sa súd obmedzí len na hodnotenie, či je predložená verejná listina pravá, neporušená, nefalšovaná a bez zásahu. V tejto súvislosti je nutné si uvedomiť, že súd je viazaný iba výrokom (nie odôvodnením) rozhodnutia iného orgánu, avšak z výroku o vine je nutné vychádzať ako z celku a brať do úvahy jeho právnu aj skutkovú časť s tým, že tento výrok rieši naplnenie znakov skutkovej podstaty spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu, a teda konaniu v rozpore s dobrými mravmi, keď priestupok proti občianskemu spolunažívaniu ako širší pojem, v sebe subsumuje aj konanie v rozpore s dobrými mravmi ako menej závažné konanie vo vzťahu k spáchaniu priestupku proti občianskemu spolunažívaniu. Ustanovenie § 193 CSP (predtým § 135 ods. 1 O.s.p.) presne určuje, od ktorých právnych skutočností sa súd pri svojej rozhodovacej činnosti nemôže odchyliť, pričom ostatné otázky, o ktorých inak patrí rozhodnúť inému orgánu, si môže súd predbežne sám vyriešiť, keď je potrebné poukázať na skutočnosť, že súd si môže aj sám vyriešiť otázku, či navrhovateľ konal vo vzťahu k odporkyňi v rozpore s dobrými mravmi, avšak keď už o tejto otázke bolo právoplatným rozhodnutím správneho orgánu rozhodnuté, je takýmto rozhodnutím ako prejudiciálnym, v ďalšom konaní o určenie výživného na plnoleté dieťa, viazaný. Účinky týchto právoplatných správnych rozhodnutí sa vzťahujú na účastníkov konania, v ktorom bolo toto rozhodnutie vydané, pričom výrok rozhodnutia je tým záväzný pre súdy a iné štátne orgány, pričom subjektívne vymedzenie záväznosti týchto rozhodnutí je také, že súd v konaní musí rešpektovať prejudiciálny účinok právoplatného správneho rozhodnutia. Poukazujúc na vyššie uvedené je preto irelevantná argumentácia navrhovateľa v podanom odvolaní vo vzťahu k vyššie uvedeným rozhodnutiam príslušného správneho orgánu o tom, že bol spáchaný priestupok podľa osobitného predpisu (§ 49 ods. 1 písm. d) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch) vo vzťahu k odporkyňi a o tom, kto ho spáchal (navrhovateľ).

20. Ako ďalší dôvod, pre ktorý navrhovateľovi nemožno vo vzťahu k odporkyňi v zmysle § 75 ods. 2 Zákona o rodine pre rozpor s dobrými mravmi priznať výživné, možno považovať jeho konanie, ktorým marí úspešné ukončenie prípravy na budúce povolanie. Neúmerné predlžovanie štúdia na vysokej škole spôsobenej neúspechom pri štátnych záverečnej skúške v jarnom semestri v roku 2016 a z toho vyplývajúcej nutnosti prerušiť štúdium na dobu od 23.6.2016 do 9.1.2017, pretože navrhovateľ nespĺňa podmienky študijného skúšobného poriadku pre postup do ďalšieho semestra, nebolo spôsobené nepriaznivým zdravotným stavom, alebo inou okolnosťou bez zapríčinenia navrhovateľa, ale naopak, jeho nezodpovedným prístupom k poskytovanému vzdelaniu, čo následne má priamy vplyv na schopnosť navrhovateľa zamestnať sa a teda vlastným pričinením zabezpečovať a hradiť svoje životné potreby. Navrhovateľ tak koná v rozpore s jednou zo základných povinností každého dieťaťa upravenou v § 43 ods. 3 písm. b) Zákona o rodine, a to plniť si svoje vzdelávacie povinnosti primerane k svojim schopnostiam. Je viac, ako zrejmé, že navrhovateľ sleduje jeden cieľ, a to získať od odporkyne majetkové plnenie vo forme výživného, a to vo veku (23 a pol roka), v ktorom sa bežne ukončuje vysokoškolské štúdium ako najvyšší stupeň prípravy na povolanie, pričom navrhovateľ neukončil ani prvý stupeň tohto štúdia (bakalárske štúdium). Navrhovateľ namiesto prípravy na toto štúdium tak, ako to vyplýva zo spisového materiálu, sa dlhodobo počas víkendov, resp. keď odporkyňa trávi čas v obci F., v časti F., zdržuje na susednom pozemku, prípadne v meste S. (počas pracovného týždňa, keď aj odporkyňa sa zdržiava v meste S.) tak, ako to vyplýva aj zo samotných tvrdení navrhovateľa, prípadne z priestupkových konaní (nielen tých právoplatne skončených, eventuálne z DVD zvukových a obrazových záznamov). Navrhovateľ namiesto štúdia U. P. Z. V. N. C., venuje podstatný čas sledovaniu činnosti odporkyne, pričom, ak by bolo pravdivé jeho vyjadrenie uvedené v odvolaní, že z detstva si kvôli odporkyňi nesie hlbokú traumu a má z navrhovateľky - svojej matky podľa svojho vyjadrenia „strach a desivé spomienky na detstvo, snahu sa jej zďaleka vyhnúť a záujem nikdy viac na nej nebyť znova ekonomicky, ani psychicky závislý“, alebo ako ďalej uvádza z dôvodu, že matka k nemu nebola prísna a napríklad na jeho vzdelaní jej vôbec nezáležalo, ale bola násilníčka a despotická, týrala navrhovateľa, sestru a manipuluje aj so starou matkou, čo má za následok negatívny vzťah navrhovateľa k nej, pričom nie je k nej agresívny, ale naopak sa jej podľa svojho vyjadrenia zďaleka vyhýba, pričom však tak, ako vyplýva z rozsiahleho spisového materiálu, vrátane priestupkových konaní, DVD nosičov, navrhovateľ svojím infantilným správaním, až obsedantne vyhľadáva prítomnosť odporkyne. Rovnako možno súhlasiť s vyjadrením odporkyne k odvolaniu navrhovateľa, že samotné odvolanie potvrdzuje správnosť záverov súdu prvej inštancie vo veci samej, a to pokiaľ ide o jeho závery v tom smere, že správanie sa navrhovateľa k odporkyňi je v príkrom rozpore s dobrými mravmi a dosahuje intenzitu, v žiadnom prípade neprípustnú pri správaní sa dieťaťa k svojmu rodičovi. Aj keby boli pravdivé tvrdenia navrhovateľa, že sa k nemu matka správa povýšenecky a oslovuje ho pohrdavo, resp. hanlivo, nijako z toho nemožno vyvodiť, že navrhovateľ je rovnako oprávnený sa vyjadrovať vo vzťahu k odporkyňi - svojej matke. Uvedené by bolo relevantné v tom prípade, ak by takéto výživné požadovala matka ako

oprávnená vo vzťahu k navrhovateľovi ako osobe povinnej z výživného a v prípade, ak by bolo toto tvrdenie navrhovateľa pravdivé, t. j., že sa k nemu matka správa pohrdavo a vulgárne, rovnako by mohlo byť dôvodom tak, ako u navrhovateľa, pre nepriznanie výživného z dôvodu rozporu s dobrými mravmi. V prejednávanej veci však nebol podaný vzájomný návrh matky na priznanie výživného vo vzťahu k plnoletému synovi, preto je úplne irelevantné, či a ako sa správa matka k synovi, ale podstatným je, ako sa syn správa k matke, nakoľko ten na nej požaduje platiť výživné.

21. Viac, ako vypovedajúca skutočnosť, pre ktorú je treba hodnotiť správanie navrhovateľa v rozpore s dobrými mravmi, sú aj ním predložené fotokópie časti denníka jeho sestry, ktoré bez jej súhlasu, a aj to len v častiach, ktoré mali potvrdzovať jeho vyjadrenia, predložil konajúcemu súdu a ktoré majú preukazovať, že matka zničila dobré vzťahy medzi ním a sestrou, prípadne, že ho matka izoluje od sestry a od starej matky, ako aj tú skutočnosť, že listy, ktorými sa na navrhovateľa obracia stará matka, tento označil za agresívne, v ktorých si má vylievať svoju ničím nepodloženú nenávisť na navrhovateľa a na jeho otca. Navrhovateľ nielen v podanom odvolaní, ale vo všetkých svojich vyjadreniach spochybňuje, a to nielen odborne každú osobu, ktorá nerozhodla, resp. nekonala v zmysle jeho predstáv, keď o úradníčke, ktorá rozhodovala jeho priestupkové konania A.. K. sa okrem iného vyjadruje ako o slobodnej a bezdanej, vo veku okolo XX rokov, ktorej všetky právnické záverečné práce sa týkajú priestupkov, ktorá potom, ako podal návrh na preskúmanie zákonnosti ňou vydaných rozhodnutí, prestala na úrade pracovať s tým, že je možné, že tak urobila práve kvôli tomuto priestupkovému konaniu. Rovnako navrhovateľ bez toho, aby vzniesol námietku zaujatosti zákonného sudcu súdu prvej inštancie, uvádza, že tento sa mal údajne pohoršovať nad množstvom dôkazov a uraziť ho tvrdením, že je u navrhovateľa pravdepodobnosť spáchania trestného činu a sťažiť mu orientovať sa v rozhodnutí súdu prvej inštancie z dôvodu, že toto je napísané „veľmi implicitne“. Uvedené, až útočné správanie navrhovateľa vo vzťahu k všetkým osobám, ktoré sa nesprávajú a nekonajú v zmysle jeho predstáv viac, ako plne, napíňa dikciu správania sa „v rozpore s dobrými mravmi“.

22. Poukazujúc na uvedené preto odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne.

23. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP, v spojení s § 52 CMP tak, že žiaden z účastníkov konania nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

24. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2, posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je odvolanie prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).